

- Спрете, ще направя каквото искате! - извика този път отчаяно Братея.

- Обещавате ли, че ще направите всичко възможно майка ви да не пречи повече на бизнеса на Тона? - попитах аз отчетливо, след като включих на запис смартфона си.

- Ще се постарая да я убедя, стига да се върне жива и здрава! - заяви Братея.

- И каква гаранция ще ми дадете за това? - поинтересувах се аз.

- Мога да ви подпиша декларация – каза тя.

- И какво ще гласи тази декларация? - погледнах я подканващо.

- Аз, Братея Додранс, декларирам, че ще положа всички усилия, за да убедя майка си, Хронхра, при никакви обстоятелства и по никакъв повод да не създава пречки за бизнеса на Тона – тържествено произнесе Братея и след това каза: - Ако ми прехвърлите този запис, мога да го подпиша с електронния си подпис в знак, че съм дала тази декларация.

Кимнах и веднага изпратих записа до джобния й телефон. Тя го подписа с електронния си подпис и каза:

- Връщам ви го. Не трябва обаче да го променяте.

Има стойност само в непроменен вид.

Получих MMS от Братея с прикрепен файл, който спасих в специална папка. Този файл така и така не можех да отворя, понеже форматът му беше променен от чуждия софтуер.

- Добре – казах аз. - Сега мога да ви разкажа каквото знам. По-точно, какво ми разказа господин Нора. Вечерта той се появи у нас по никое време. Добре, че още не си бяхме легнали. Беше много развълнуван, да не кажа

уплашен. Каза, че госпожа Хронхра и Дахра са отвлечени.

- Отвлечени! - подскочи Братея. - От кого?

- Не знам – вдигнах рамене аз. - Сигурно вие по-добре знаете от мен.

- Никой не би я отвлякъл! - извика Братея. - Тя е високопоставен служител!

- Е, може би затова са я и отвлели – предположих аз.

- Не е възможно! - категорично заяви Братея.

- Окей! - съгласих се аз. - Не е възможно. Обаче господин Нора дойде посред нощ и ни заведе до невидимата врата, за да се върнем тук, защото ни каза, че във Варна щяло да бъде опасно за нас.

- Господин Нора и всички останали са изключили телефоните и таблетите си – с безпокойство обясни Братея.

- Не мога да се свържа с него. Как да разбере, че това, което казвате е вярно?

- Господин Нора си беше свалил чипа – отговорих аз. - Показа ми мястото, на което е бил, което беше превързано, а на превръзката имаше кърваво петно. Освен това ми каза, че всички останали от екипа са си свалили чиповете.

- Свалили са си чиповете?! - извика Братея. - Това е извънредна ситуация!

- Така каза и господин Нора – потвърдих аз.

- Станало е нещо ужасно! - заплака Братея.

- Успокойте се... – опитах се да я успокоя.

Братея обаче беше отчаяна и хлипаше все по-силно. Леа я хвана за ръка и също се опита да я успокои, но това още повече я разплака. Хронна се приближи и започна също да я успокоява.

След малко Братея се поуспокои и през сълзи ми

каза:

- Моля ви, помогнете ми да намеря майка си!

- Ако господин Нора не е успял, ние сме безсилни – изтърсих аз без да се замислям.

Това, разбира се, предизвика ново избухване на Братея в плач.

- Добре – казах накрая аз, - ще се опитам да се свържа с него.

Братея моментално спря да плаче и ме погледна с надежда. Очите ѝ бяха зачервени и пълни със сълзи. Стана ми жал за нея.

Набрах номера на телефона, който бях дал на Нора. Той се обади веднага:

- Положението е зле. Не ме търси повече!

- При мен е Братея – казах бързо аз. - Какво да ѝ кажа?

- Не! - извика Нора. - Не тя!

- Няма как! - отвърнах аз.

Нора замълча за кратко и после въздъхна.

- Добре – каза той. - Дай ми я.

Подадох смартфона на Братея. Заговориха на дохронски, но високоговорителят беше включен и Тона и Хронна чуха разговора. След малко Братея ми подаде обратно телефона и каза:

- Искате пак да говорите с вас.

- Да? - попитах аз.

- Утре ще трябва да дойдеш само ти с Братея – каза Нора. - Много е опасно и тя да идва, но ме заплаши със Съвета и нямам избор. Тя сега ще отиде за разрешение и утре сутринта ще ви чакам в осем по варненско време пред невидимата врата.

Нора затвори телефона.

- Е? - вдигнах рамене и погледнах Братея.
- Ами... - каза Братея. - Както чухте...
- Добре – кимнах аз. - Утре в осем по варненско време пред невидимата врата.

Братея кимна два пъти в знак на съгласие и на довиждане към всички и бързо се отдалечи по посока на асансьорите.

Тона и Хронна ме погледнаха въпросително. За съжаление, не можех да им обясня какво стана, но ми хрумна нещо. Направих няколко мимики и движения, като имитирах обаждане по телефон и казах:

- Елма.

Тона и Хронна ме гледаха известно време, без да разбират, но в един момент Тона кимна няколко пъти, извади джобния си телефон и докосна няколко пъти дисплея. След като се свърза, каза няколко думи на дохрон и ми подаде телефона.

- Елма? - попитах аз.

- Да, аз съм – потвърди тя. - Тона ме помоли да разбера какво сте разговаряли с Братея.

- Тя не знаеше какво се е случило с майка й – обясних аз. - Сключихме сделка с нея. Тя подписа с електронния си подпис декларация, че ще направи всичко възможно Хронхра да не пречи повече на бизнеса на Тона, а аз й казах каквото знаех.

- Сериозно?! - извика Елма – Наистина ли?

- Да – потвърдих аз. - Само че не знам как да ти изпратя файла, за да го видиш и чуеш записа.

- А Братея как го получи? - попита Елма. - А след това как ти го върна?

- Тя ми се обади на моя телефон – отговорих аз, - а след това просто й отговорих. За съжаление, ти нямаш

програмата на Дарха, с която да се свържеш с нашата мрежа. Обаче аз имам програма, с която да се свържа с вашата мрежа!

- Това е добре – каза Елма. - Трябва да намериш мястото дохрон-дон-дон, тоест дохрон22. По десетичната бройна система тринайсетичното 22 е равно на 28. Това е нивото на достъп. Но няма значение. Ще можеш ли да намериш това място?

- Малко трудно – отвърнах аз. - Помоли Тона да го направи, ще му дам таблета.

- Добре – съгласи се Елма, - Дай ми го да му обясня какво да направи. Той ще извърши всички необходими действия, само остава да намериш файла и след това му дай да го изпрати.

- Окей – одобрих аз и върнах джобния телефон на Тона.

След това извадих от чантата на Леа таблета си и копирах на него файла от смартфона си. През това време Елма беше обяснила на Тона какво да направи.

Когато подадох таблета си на Тона, той се поколеба известно време, а след това ми показа с мимики, че не знае как да въведе знаците. Аз се порових малко и успях да открия в менюто на програмата на Дахра точка, от която се отваряше клавиатура за дохрон.

Тона кимна одобрително и бързо извърши действията, които му беше описала Елма. След това той ми подаде таблета, за да намеря файла, подписан с електронния подпис на Братея. Накрая Тона изпрати файла.

След малко Елма се обади на Тона и поиска да говори с мен.

- Получи ли файла? - попитах аз.

- Да – потвърди Елма. - Всичко е наред. Проверих

електронния подпис, валиден е. Чух записа, смятам, че има надежда. Надявам се Хронхра да се вслуша в молбата на Братея и да остави на мира Тона.

- И аз горещо се надявам – казах аз. - Утре сутринта в осем по варненско време се връщам през невидимата врата заедно с Братея. Там тя ще се опита да открие Хронхра или да направи нещо, с което да помогне. Понеже не разбрах какво си казаха с Нора по телефона, трябва да питаш Тона, той и Хронна чуха разговора, защото високоговорителя на смартфона ми беше включен.

- Той вече ми каза – отвърна Елма. - Братея се позовала на някакъв член от Традицията на пришълците, както се нарича специалният закон за пришълците от Варна. Проверих и разбрах, че според него не може да се отказва достъп до информация на пришълци, когато се касае за извънредна ситуация с техни близки, както и че не може да се откаже преминаване през невидимата врата на близките на изпаднал в беда пришълец, ако това може да помогне за спасяването му.

- Значи, Братея има нещо наум – предположих аз.

- Да – съгласи се Елма. - Най-малкото, защото баща ѝ е шеф на базата на влечугите на Земята във вашето измерение. Сигурно ще намери начин да се свърже с него от Варна.

- Обаче Нора е нащрек и каза само аз да придружа Братея – казах аз.

- Нора е полицай от Хронда – засмя се Елма. - Той няма доверие на никого.

- И на Хронхра? - попитах аз.

- Не изключвам и такова нещо – отговори Елма.

Поздравих Елма и върнах джобния телефон на Тона.

След това се запътихме към асансьорите. Беше започнало да се смрачава. Хвърлих още веднъж поглед към залива, осеян с множество изкуствени острови. Леа въздъхна и каза:

- Гледката е красива, но на мен не ми се живее тук.

- И на мен – кимнах аз. - Пред изкуствените паркове и небостъргачи предпочитам гледката от билото на Франгата и разходката сред все още неизсечените гори по склона ѝ.

- Да – поклати глава Леа. - Много хора направо ще ни се изсмеят.

- Сигурно – казах аз. - За съжаление, онези които биха ни се изсмели, не забелязват как зеленината във Варна и около нея намалява, как безнаказано се секат дървета, как горите оредяват от безразборната сеч.

- Уви – въздъхна още веднъж Леа. - Преди години хората са полагали усилия за залесяване, а сега най-безотговорно други унищожават труда им.

Неусетно стигнахме пред асансьорите и скоро се отвори една врата. Качихме се в асансьора и слязохме до партера, откъдето влязохме в жилището на Тона и Хронна, намиращо се зад бара.

Тона ми обясни с мимики и движения, че утре сутринта ще ме закара с колата си до невидимата врата. После се разделихме и отидохме в стаята си. Там заредих с помощта на новия уред смартфона и таблета си. Леа видя как става и зареди своя смартфон.

- Утре ще взема соларното зарядно и таблета си – казах аз. - Затова е добре, че можеш да си зареждаш телефона. Ще поддържам връзка с теб и се надявам скоро нещата да се оправят.

